

скрижали своя най-голѣмъ даръ — българското родно четмо и писмо. Въ една света нощъ небето се разтвори надъ Солунъ, надъ българска земя, и озари съ небесна свѣтлина светитѣ братя Кирилъ и Методий. Ангелъ Господенъ имъ се яви и съ златно писмо написа на небето българската азбука. Като Витлеемска звезда изгрѣха буквитѣ на нашия езикъ и посочиха пѣтя на българския народъ. Всѣка буква бѣ златна гусла, и всѣко слово звучеше като пѣсень. Като музика се носѣше въ висинитѣ звучната българска речъ. Тази речъ разкриваше на нашъ езикъ чудесата на Бога, говорѣше на сърдцето съ думи, нечувани дотогава. Като падащи звезди се откъсваха буквитѣ отъ небето и съ блѣсъкъ покриваха юначната ни земя. Сами светитѣ братя събраха тѣзи букви, като безценни камъни дълбоко ги вдълбаха на златенъ мечъ и сложиха ги предъ престола на царъ Бориса, а той ги завеща на Симеона. Съ този мечъ препасанъ, великиятъ Симеонъ царуваше надъ нашата земя. Той бѣ отъ Бога пратениятъ.

Царъ-Слънце, което изгрѣ надъ България и я позлати въ вѣковетѣ!

Златенъ вѣкъ! Българската книга тогава бѣ написана на вѣченъ пергаментъ въ царскитѣ дворци. И тази книга, следъ като преброди всѣки кѣтъ и домъ на нашата Родина, премина границитѣ на България, занесе свѣтлина и слово Божие въ сръбската земя, достигна чакъ до степитѣ на ширна Русия, па просвѣти и народитѣ въ Влашко и Молдава. Шестотинъ години власи и молдавци четѣха и пишеха на български.

Българската книга прѣсна мрака въ сръдновѣковнитѣ народи и съ огнени слова разкри, че нѣма друга книга като нея на земята. Свети Кирилъ и Методий съ вѣра и любовъ я благословиха. Тѣхнитѣ мждри ученици и светци: Климентъ Охридски, Наумъ, Сава, Гораздъ и Ангеларий презъ цѣлия си животъ я продължиха. Царъ Симеонъ написа въ нея